

La cultura després del relat creatiu

Publicat per [Interacció](#) [1] el 02/09/2014 - 10:23 | Última modificació: 18/05/2026 - 16:03

L'article publicat a *Demasiado Superávit* proposa una lectura especialment crítica del gir que van experimentar les polítiques culturals durant les dècades anteriors a la crisi financera. El text parteix d'una oposició suggerent entre dues figures que han marcat imaginàriament la política cultural contemporània: Matthew Arnold i Richard Florida. El primer simbolitza una idea clàssica de cultura vinculada a la formació moral i intel·lectual. El segon representa la cultura convertida en motor econòmic, creativitat urbana i competència territorial. L'article sosté que, després de la crisi de 2008, cap dels dos paradigmes resulta suficient per entendre el moment contemporani.

La crítica al "model Florida" és especialment contundent. Durant anys, moltes ciutats van assumir que la cultura podia actuar com a motor automàtic de regeneració urbana, atracció de talent i desenvolupament econòmic. Festivals, districtes creatius, grans equipaments i estratègies de marca ciutat van consolidar-se com a receptes gairebé universals. Però la crisi econòmica va posar en evidència les contradiccions d'aquest model: precarització del treball cultural, dependència del turisme, processos de gentrificació i debilitament de les estructures públiques de suport cultural.

El text és valuós perquè evita una lectura nostàlgica de les polítiques culturals clàssiques. Tampoc defensa un retorn idealitzat a la cultura legitimadora d'arrel humanista. El que planteja és que la cultura ha deixat de funcionar com un consens estable. Ja no és possible justificar les polítiques culturals només per la seva capacitat civilitzadora ni tampoc per la seva rendibilitat econòmica. La cultura apareix així com un camp travessat per tensions socials, materials i polítiques molt més visibles que durant les dècades anteriors.

Aquesta lectura resulta especialment rellevant per al món local. Molts municipis continuen gestionant equipaments, programacions i estratègies culturals dissenyades sota paradigmes previs a la crisi. El text obliga a revisar preguntes que encara avui són centrals: què passa amb les polítiques culturals quan desapareix el relat del creixement infinit? Com es legitima la despesa cultural en contextos de desigualtat i fragilitat social? I sobretot: què queda de la promesa transformadora de la creativitat urbana després de l'esgotament del model de ciutat competitiva?

El text no ofereix receptes clares. Precisament aquí rau part del seu interès. El que fa és assenyalar una fractura: la cultura ja no pot continuar pensant-se ni com a patrimoni moral superior ni com a simple recurs econòmic. Aquesta incertesa obliga les polítiques culturals a redefinir el seu lloc, el seu llenguatge i els seus criteris de legitimitat.

La crisi econòmica ha erosionat el relat de la cultura com a motor automàtic de competitivitat urbana i creixement.

Referència

Rowan, j. (2014) *La cultura como problema: ni Arnold ni Florida. Reflexiones acerca del devenir de las políticas culturales tras la crisis.* Demasiado Superávit

[Text complet](#) [2]

Categories: Article

Categories: Articles i anàlisi

Etiquetes: polítiques culturals

Etiquetes: economia de la cultura

Etiquetes: desenvolupament territorial

Etiquetes: pensament cultural

Etiquetes: valor públic de la cultura

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2014/cultura-despres-relat-creatiu>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://www.demasiadosuperavit.net/la-cultura-como-problema-ni-arnold-ni-florida-reflexiones-acerca-del-devenir-de-las-politicas-culturales-tras-la-crisis/>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/5263>